

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31655/2023
10.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марко Павловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1219/23 од 25.05.2023. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1219/23 од 25.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 15/2022 од 15.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име дуга због делимичног испуњења уговорене новчане обавезе (исплате цене), из уговора о купопродаји непокретности број Опу ...-... од 06.05.2021. године, потврђено пред јавним бележником Иваном Перовић из ..., исплати износ од 50.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом на наведени износ од 07.05.2021. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 170.338,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1219/23 од 25.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 15/22 од 15.12.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом а у вези члана 3. став 3. и члана 7. став 3, члана 8, члана 231, члана 386. и члана 396. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности нити су пак учињене битне повреде поступка на које се у ревизији тужиље указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у својству продавца са туженом у својству купца закључила уговор о купопродаји непокретности – стамбено пословне зграде у ... на адресу улица ... број Предметни уговор је у име и за рачун тужиље као продавца закључио њен пуномоћник ВВ. Уговор је закључен у облику јавнобележничке исправе потврђене (солемнизоване) и уредно је потписан од стране пуномоћника тужиље и тужене. Уговором је утврђена купопродајна цена за наведену непокретност у висини од 150.000 евра. У уговору је констатовано да је купац пре потписивања уговора продавцу исплатила износ од 50.000 евра. Остатак купопродајне цене тужиља је наплатила из средстава одобреног кредита у динарској противвредности од 11.758.140,00 динара и то дана 07.05.2021. године. Предметна непокретност предата је у државину купцу а на њој су у катастру непокретности уписани тужиља и њен супруг, као титулари заједничке имовине супружника са уделом 1/1. Тужиља потражује износ од 50.000 евра у динарској противвредности наводећи да јој назначени износ никада није исплаћен ни њој ни њеном пуномоћнику иако је у уговору констатовано да је пре закључења и овере уговора тај износ исплаћен.

При овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље. Закључио је да из писаног солемнизованог уговора о купопродаји произлази да је изричито наведено да је купац продавцу пре потписивања уговора исплатила део купопродајне цене у износу од 50.000 евра. Тај доказ суд је ценио у корелацији са осталим доказима а имајући у виду да је сама тужена пред судом изјавила да је део купопродајне цене од 50.000 евра исплатила пре потписивања уговора. Како тужиља није доказала да назначена исплата није извршена и да наводи из уговора о исплати дела купопродајне цене нису тачни то је закључио да је тужена у целости испунила своју обавезу из уговора и сходно члану 17. став 1, члану 148. став 1, члану 454. став 1, члану 295. став 1. и члану 305. став 1. ЗОО тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда налазећи да је исти правилно закључио на основу изведених доказа да је тужена исплатила тражени износ 50.000 евра пуномоћнику тужиље пре потписивања уговора о купопродаји, те да је стога правилан закључак о неоснованости тужбеног захтева тужиље. При томе, другостепени суд закључује да је неоснован навод тужиље да та исплата није по закону могла да се изврши на руке и да пуномоћник тужиље није имао овлашћење да прими тај део купопродајне цене имајући у виду чињеницу да у току поступка тужиља није ни предложила да се изведе доказ увидом у пуномоћје за закључења уговора. Закључио је да је првостепени суд правилно оценио да се не може прихватити исказ сведока ВВ који је био пуномоћник тужиље да није примио износ од 50.000 евра и да није читао уговор о купопродаји пре потписивања јер је нелогично да исти као лице у својству пуномоћника пре потписивања уговор није прочитао имајући у виду да се ради о уговору велике вредности.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева тужиле.

Правилно су нижестепени судови закључили да тужилја није доказала да део купопродајне цене од 50.000 евра није исплаћен пре потписивања уговора. У уговору који је закључен пред јавним бележником јасно је назначено да је извршена исплата од 50.000 евра пре потписивања уговора. Околност да ли је та исплата могла да се врши на овакав начин и да ли је пуномоћник тужиле имао овлашћење да прими назначени новац, не може суд ценити у овом поступку нити је пак тужилја приложила пуномоћје и пружила доказе да њен пуномоћник ВВ који је у поступку саслушан као сведок, није имао овлашћење да новац прими у име тужиле. Терет доказивања тих чињеница био је на тужилји, а те чињенице тужилја није доказала тј. није пружила доказе у прилог својих тврдњи.

Стога се не могу прихватити наводи из ревизије тужиле да су нижестепени судови погрешно извели закључак о неоснованости тужбеног захтева а ово из разлога што су нижестепени судови тај закључак извели на основу оцене изведених доказа. Чињеница да ли је тај износ новца могао бити исплаћен на руке пуномоћнику тужиле, не може бити предмет оцене у овом поступку већ може бити предмет оцене код неког другог органа који испитује да ли је тиме прекршена нека одговарајућа императивна норма или не. Стоји чињеница да је у уговору назначено да се купопродајна цена има исплатити на рачун продавца или на рачун овлашћеног пуномоћника. Други део новца тако и јесте исплаћен а констатација да је раније исплаћено 50.000 евра пуномоћнику тужиле на име купопродајне цене, те да није исплаћен преко рачуна не доказује да та исплата није извршена, јер ни у самом уговору није констатовано да је та исплата извршена преко одговарајућег рачуна. Стога су нижестепени судови правилно закључили да је тужбени захтев тужиле неоснован.

На основу напред изложеног, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић